

lečníkem k zastoupení společnosti«. Podle toho, co vyloženo, jest žalobce oprávněn k žalobě o vrácení úplaty 250.000 Kč, i kdyby byl se žalovanou jednal jménem společnosti, ač tvrdí, že jednal jen jménem vlastním a jest také lhostejno, zda žalobce zařadil vydanou sumu do obchodních knih firmy jako výdajovou položku, a konečně lhostejno, zda tak učinil k účelům berním, či proto, aby si ji dal od společnosti (tehdy neexistující) nahraditi zcela nebo z části.

Čís. 8927.

Úrazové pojištění dělnické.

Předpisy čl. III. a XVII. zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 207 sb. z. a n. vztahují se na všechny zřízení podniků státních a zemských, bez ohledu na to, v jakém jsou poměru k podniku; rozhodným jest, zdali služby, které zřízenec vykonává, patří k provozu podniku. Spadá sem i ten, jehož bylo poštovním pojezdným používáno jako kočího k rozvážení a k doručování poštovních balíků.

(Rozh. ze dne 2. května 1929, Rv I 1607/28.)

Žalobce byl zaměstnán u poštovního pojezdného jako poštovní voška. An na příkaz pojezdného rozvážel balíky, byl při přechodu dráhy poraněn tím, že první vagon příjíždějícího vlaku najel nárazníky na povoz žalobce, aniž žalobce před tím slyšel pískání vlaku, nebo viděl někoho, kdo by oznamoval blížící se vlak. Žalobce dostal přiznání pro tento úraz výnosem ministerstva pošt a telegrafů ze dne 23. září 1927, ježto utrpěl úrazem tím 100%ní nezpůsobilost k práci, roční důchod 4.476 Kč 42 h. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na železničním eráru náhrady škody, tvrdě, že jde o úraz ve smyslu zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. a že žalovaný ručí žalobci nejen podle §§ 1 a 2 tohoto zákona, nýbrž i podle občanského zákona. **Procesní soud prvního státního soudu žalobu zamítl. Důvody:** Soud vzal za prokázáno přípisem ministerstva sociální péče ze dne 6. března 1928, že toto ministerstvo sprostilo výnosem ze dne 12. ledna 1926 osoby požívající nárok na zaopatření na podkladě řádu úrazového zaopatření, uveřejněného ve Věstníku ministerstva pošt a telegrafů pod číslem 17 z roku 1926 pro případ úrazu, podle čl. III. zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 207 sb. z. a n. jest zmocněno ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem pošt a telegrafů k takovému opatření a jsou ve zmíněném řádu úrazového zaopatření — čís. 17 Věstníku ministerstva pošt a telegrafů — čl. I. zahrnuti i poštovní vozkové a všechny osoby, které jsou k podniku Čsl. pošta ať v přímém, ať v nepřímém služebním poměru, tedy i žalobce jako voška poštovní, třebaž že nebyl přijat do služby státem jako takovým, nýbrž jen poštovním pojezdným; do tohoto zaopatření jest zahrnut žalobce tím spíše, ježto od 1. ledna 1926 platila poštovní správa za žalobce úrazovou pojistku a ježto podle posledního odstavce cit. čl. III. nároky na zaopatření nelze smlouvou ani vyloučiti,

ani obmeziti. Podle čl. I. cit. řádu úrazového zaopatření zaměstnanců podniku Čsl. pošta nemají osoby, kterým podle tohoto řádu přísluší nárok na zaopatření, proti železniční správě nároků ze zákonů ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. a ze dne 12. července 1902, čís. 147 ř. zák. I toto ustanovení cit. řádu úrazového zaopatření jest oprávněno po zákonu vzhledem k ustanovení čl. XVII. třetí odstavec zák. ze dne 10. dubna 1919, čís. 207 sb. z. a n., ježto toto ustanovení čl. XVII. všem zřízencům sprostěným podle § 4 zákona úrazového pojistné povinnosti (čl. III. zák. ze dne 10. dubna 1919) a majícím podle všeobecného předpisu služebního nárok na úrazové zaopatření, oduznává nárok ze zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. (zákon o ručení železnic) proti správě jejich podniku. Poněvadž žalobce požívá úrazového zaopatření, jež mu bylo, jak nesporno a jak jest i výnosem ministerstva pošt a telegrafů ze dne 23. září 1927 prokázáno, přiznáno, a utrpěl úraz, o nějž se jedná, při výkonu své služby, a netvrdí, že šlo o případ §§ 46, 47 zákona o úrazovém pojištění dělníků, v němž by ručil podnikatel za úraz zaměstnance, jest žalobní nárok neodůvodněn. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle žalobcova názoru neposoudil odvolací soud správně věc po stránce právní, dospěv k názoru, že výnos ministerstva sociální péče ze dne 12. ledna 1926, čís. 1352/IV. čís. 1/1925 uveřejněný ve věstníku ministerstva pošt a telegrafů roč. 1926 čís. 17 vztahuje se i na žalobce, který nebyl v přímém služebním podniku »Československá pošta«, nýbrž byl zaměstnancem poštovního pojezdného S-a a že nemá nároku na náhradu škody podle § 1 zákona o ručení železnic, po případě podle předpisů zákona občanského. Podle jeho názoru zákonem ze dne 10. dubna 1919, čís. 207 sb. z. a n. dané zmocnění ministru sociální péče (čl. III. tohoto zákona) má platnost jen pro přímé zaměstnance státních podniků, nikoli na zaměstnance nepřímé, jímž byl žalobce. Kromě toho nemá prý ono zmocnění platnost, poněvadž řečený výnos ministerstva sociální péče nebyl vyhlášen ve sbírce zákonů a nařízení, nýbrž jen ve věstníku ministerstva pošt a telegrafů, z čehož plyne, že není služebním předpisem všeobecně platným, jaký má na mysli čl. III. zákona čís. 207/1919. K vývodům těmto pak jest podotknouti, že z doslovu zákona čís. 207 z roku 1919 (čl. III. a XVII.) nelze nic vyčísti pro názor dovolatelův, že se předpisy ty vztahují jen na přímé zaměstnance podniků státních a zemských, ano se v nich mluví všeobecně o zřízencích podniků státních a zemských bez rozdílu, zda jde o zřízence přímé, či nepřímé. Poukazuje proto doslov těchto zákonných předpisů k tomu, že byli jím míněni všichni zřízenci podniků státních a zemských, bez ohledu na to, v jakém poměru byli k podniku, že je rozhodným, zda služby, které zřízenec vykonává, patří k provozu. V souzeném případě bylo žalobce používáno jako poštovního kočího k rozvážení a doručování poštovních balíků

adresátům, kteréžto výkony patří zajisté k provozu pošty. Když tomu tak, byl žalobce zřízencem podniku »Československá pošta«, tedy podniku státního, a jest správným názor soudu odvolacího, že se na něho vztahují ustanovení čl. III. a XVII. zákona čís. 207 z roku 1919. Byl-li však žalobce zřízencem podniku »Československá pošta«, jest pro něho jako takového platným a závazným »Řád úrazového zaopatření zaměstnanců podniku Československá pošta«, třebaže tento řád nebyl uveřejněn ve sbírce zákonů a nařízení, nýbrž jen vyhlášen ve věstníku ministerstva pošt a telegrafů, neboť jde o služební předpis platný všeobecně pro skupinu poštovních zřízenců, k níž náležel žalobce. Správnost tohoto názoru podporována jest nespornou skutečností, že žalobcův úraz ve smyslu řečeného řádu poštovních zaměstnanců byl u dotýčných orgánů ohlášen a že žalobce přijímá roční rentu vyplácenou mu na základě tohoto řádu, po případě úrazových zákonů v úvahu přicházejících ministerstvem pošt a telegrafů.

Čís. 8928.

Bylo-li usnesení, jímž nařízen výslech strany, prohlášeno ústně v její přítomnosti a v usnesení byly uvedeny okolnosti, o nichž měl býti proveden důkaz výslechem strany, nelze v tom, že soud obeslal stranu k roku obsílkou, nevyhovující předpisu § 375, druhý odstavec, c. ř. s., spatřovati vadu řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 2. května 1929, Rv I 1757/28.)

Žalobě o zaplacení peněžité pohledávky bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, o d v o l a c í m s o u d e m mimo jiné z těchto důvodů: Není neúplnosti řízení v tom, že soud první stolice neprovedl výslech žalované. Ana byla obeslána, avšak se nedostavila, neměl soud možnosti ji slyšeti. Donucovacími prostředky nelze vynutiti dostavení strany k výslechu (§ 379 čtvrtý odstavec c. ř. s.). Okolnost, že v obsílce nebyly jí oznámeny okolnosti, o nichž měla býti vyslýchána, neodůvodňovala odročení roku ani opětne obeslání žalované, ježto průvodní usnesení, kterým byl nařízen výslech stran, bylo soudem prohlášeno ústně v přítomnosti žalované a v usnesení tom byly uvedeny okolnosti, o kterých důkaz výslechem stran byl připuštěn. Ustanovení § 375 druhý odstavec c. ř. s., že v obsílce pro stranu jest uvéstí předmět výslechu, má za účel, by strana byla předem zpravena a mohla se na výslech připravit. Stalo-li se toto vyrozumění se strany soudu jiným způsobem, nebylo již třeba opětného vyrozumění žalované v obsílce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolání v tom, že odvolací soud nesprávně posoudil